

عنوان مقاله:

مصلحت و جایگاه آن در حکومت اسلامی

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فقه مدنی، دوره 2، شماره 2 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

علیرضا صابریان - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی

خلاصه مقاله:

مصلحت نقش اساسی در تشریح احکام دارد و احکام شرعی تابع مصالح و مفسد در متعلقشان می باشند. در بسیاری از موارد عقل به تنهایی قاصر در کشف مصالح و مفسد است و نیاز به بیان شریعت دارد. احکام حکومتی در محدوده مصلحت سنجی حاکم صادر می شوند و وصف دائمی بودن را ندارند. احکام حکومتی صدور و تنفیذشان منوط به مصلحت است و در موضوع جواز حکم حکومتی، مصلحت اندیشی اخذ شده است. حاکم اسلامی در چارچوب مصلحت به جعل احکام می پردازد. مصلحت نظام اسلامی چه در بعد مصلحت اندیشی و یا مصلحت کرداری، رابطه مستقیم با حفظ نظام دارد. حفظ نظام در دو حوزه قابل تصور است: نخست حفظ نظام و جلوگیری از آسیب به آن به دست دشمنان و در معنای دیگر، ایجاد نظم در جامعه و سامان دادن سازمانها و نهادهای حکومتی و جلوگیری از اغتشاش و هرج و مرج. از منظر فقیهان، حفظ نظام به هر دو معنا نه تنها واجب شرعی، بلکه واجب عقلی است؛ زیرا حفظ نظام اسلامی، مقدمه ای برای حفظ شریعت است.

کلمات کلیدی:

مصلحت، مفسده، حفظ نظام، مصلحت نظام، حکم حکومتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1727282>

